

Patinades de principiant, bumerangs de tornada i flamarades de foc amic

El 4 de novembre, el dia abans que es coneguera la sentència que anul·lava l'ERO de RTVV que ha comportat la decisió de clausurar l'ens públic –decisió que les Corts ratifiquen aquest dimecres–,

Alberto Fabra va aprofitar les jornades parlamentàries del PPCV per a anunciar que es presentarà a les pròximes eleccions valencianes, previstes per al 24 de maig del 2015.

La necessitat de confirmar-ho s'explica per la feblesa interna i la controvertida acció de govern, que es tradueixen en unes enquestes impensables fa no gaire: els populars perdrien la Generalitat.

Per què s'ha erosionat tant el president?

■ Un dossier de Víctor Maceda

Els afeccionats a la cuina i a la música disposen dels seus concursos televisius en horari de màxima audiència, gràcies als quals aspiren a convertir-se en xefs i cantants de primer nivell o, si més no, en uns personatges populars. No n'hi ha cap que busque i prepare presidents, però si n'hi haguera, Alberto Fabra hauria anat al càsting.

Formalment ja exerceix, però com aquells cantants que actuen en les festes dels pobles menuts i com aquells cuiners que elaboren menús de set euros, també

somia convertir-se en un professional de prestigi, o almenys, en un personatge popular, i no sols perquè ho diga el carnet de partit que porta a la cartera.

A falta de programa de televisió, Fabra va optar per contractar –amb diners públics– un entrenador personal. Un *coach* pagat pels valencians perquè els valencians tingueren un president carismàtic. Una de les inversions més rendibles de la Generalitat des que el Partit Popular va agafar-ne les regnes, degueren pensar tant ell com la directora general d'Orga-

EL TEMPS

1 UNA AGENDA QUE ESGARRIFA

Sense poder permetre's alegries inversores, Alberto Fabra ha omplert l'agenda de visites rutinàries i d'inauguracions que grinyolen: per exemple, la botiga Decathlon del barri de Campanar, a València.

2 ESTHER PASTOR, PROMOCIONADA

Per aturar les filtracions, Fabra va elevar de directora general a secretària autonòmica d'Organització, Coordinació i Relacions Institucionals una persona de la seua màxima confiança. Però amb Esther Pastor –a sota, amb bossa al braç– les filtracions no han cessat.

nització i Coordinació del Departament de Presidència, Esther Pastor.

De fet, fou ella qui va signar la factura de 8.675 euros pel 50% dels honoraris que, a la bestreta, va estar a punt de rebre Javier Marigorta en concepte de “serveis especialitzats en formació d'estratègies polítiques i lideratge”. Coneixedor de les penúries econòmiques de l'administració valenciana, Marigorta no pensava activar la vareta màgica que convertiria Fabra en un líder sense cobrar-ne abans una part.

L'ordre de pagament ja estava enllestida quan el diari *Levante*, en la seua edició del 29 de maig del 2013, va publicar la notícia: “Un especialista impartirà un curso de liderazgo al presidente Fabra”. Esther Pastor va anul·lar-la *ipso facto*.

Aquells dies també es va conèixer que el president de la Generalitat havia nomenat assessor el seu cuiner predilecte, Eugenio Ramón L. M., acomiadat en un dels ERO de les empreses públiques aprovats per Fabra –concretament, el de l'Agència Valenciana de Turisme– i rescatat com a “mestre-sala” del Palau des de l'1 d'abril, amb la funció de cuinar cada dia i de supervisar el càtering que se serveix en els dinars i sopars oficials.

La filtració d'informació reservada de Presidència, inimaginable fins no fa gaire, ha esdevingut la tònica habitual i denota la feblesa política d'Alberto Fabra. Ja fa vora dos anys i mig que capitaneja la Generalitat, però el seu bagatge resulta descoratjador: les patinades de novell i els cops patits per l'efecte bumerang de determinades decisions dels executius de Francisco Camps van acompanyades del menysteniment palmari no sols dels companys del PPCV, sinó, sobretot, de la cúpula estatal del PP i del govern espanyol, amb tot el que això comporta.

EL TEMPS

El nivell de desconfiança que genera Fabra és homologable a la desconfiança que ell sent envers els capitosts que l'envolten. Potser perquè va arribar al càrrec de rebot –després que Camps dimitira, el juliol del 2011– i perquè va capgirar la selecció natural de les espècies, encara se sent un estrany al Palau de la Generalitat i al seu despatx de president popular del carrer de Quart.

Lluny d'esforçar-se a guanyar complaciments, el cap del Consell s'ha reclòs en el seu cercle de confiança més proper. Al juny va ascendir la directora general Esther Pastor –íntima seua, que oficiava com a assessora personal a l'alcaldia de Castelló de la Plana– fins a la secretaria autonòmica d'Organització, Coordinació i Relacions Institucionals, un càrrec de

Fins i tot s'ha filtrat la nòmina de Fabra i el plus per dormir a València, malgrat que ho fa a Castelló

EL TEMPS

nova creació que havia de supervisar cada paper que es movia a Presidència.

“Ara estem més ben coordinats i som més eficients”, va assegurar ella un trimestre més tard, al setembre, davant la comissió de les Corts corresponent. Tanmateix, la via de filtració d'informació sensible continuava expedita.

A l'agost s'havia conegut que la Generalitat havia compromès 300.000 euros del seu esquifit pressupost perquè Castelló acollira un partit amistós de la selecció espanyola de bàsquet, molts més diners que no els invertits per unes altres autonomies. Com que Alberto Fabra i el seleccionador espanyol, Juan Antonio Orenga, van ser companys d'institut, les especulacions van succeir-se de seguida.

I les respostes van ser tan difuses com és costum. Mentre María José Català –la titular d'Educació, Cultura i Esport– va felicitar-se perquè era “una forma molt interessant de fomentar el turisme esportiu”, el conseller d'Hisenda, Juan Carlos Moragues, va garantir que el pagament no s'havia efectuat encara, i el vicepresident i portaveu de l'executiu, José Ciscar, va argumentar que els 300.000 euros inclouen diverses activitats de fo-

EL TEMPS

EL TEMPS

3 UNA CISTELLA DE 300.000 EUROS

Amic del seleccionador espanyol de bàsquet, Juan Antonio Orenga, Fabra va aprovar un partit amistós a Castelló que costava 300.000 euros.

4 AQUESTA ÉS LA SOCIETAT CIVIL?

L'Acord per la Comunitat Valenciana va posar tothom d'acord sobre la no idoneïtat de Cristina Tàrraga com a representativa de la societat civil.

5 PRESSUPOSTOS SENSE ESMENA

La inversió estatal ha caigut d'un 35%; Fabra va anunciar esmenes, però no en va presentar cap.

6 UN COMITÈ D'EXPERTS PARAL-LEL

Consell i oposició van fer un informe per exigir un millor finançament, però Fabra va promoure'n un altre que suggereix el retorn de competències.

ment de l'esport base, però en qualsevol cas, va comunicar que demanarien a la Federació Espanyola de Bàsquet (FEB) quin import havien satisfet unes altres ciutats, després que es fera públic que tant Santiago de Compostel·la –12.000 euros– com Múrcia –40.000– hi havien esmerçat molts menys recursos públics.

En tots dos casos va participar la iniciativa privada, mitjançant contractes de patrocini, però sense arribar als 300.000 euros que marcava el contracte amb la Generalitat i que, ara sí, ja han estat traspassats a la FEB. Entre les activitats addicionals al País Valencià hi havia conferències dels ex-jugadors Jorge Garbajosa, José Antonio Montero i Fernando Romay a Alacant, Castelló i València, unes xarrades que havien d'haver-se iniciat a l'octubre però que encara no tenen data.

Tots aquests actes van incloure's en un apartat del contracte afegit *in extremis* per tal de justificar els altíssims emoluments que la FEB rebria de l'administració valenciana, tal com van precisar fonts de Presidència.

Les mateixes fonts que han filtrat l'elaboració d'enquestes a càrrec de l'erari

públic per tal d'esbrinar si els valencians pensen que el *tripartit* –la manera com els populars anomenen cada dia l'oposició, integrada pel PSPV-PSOE, Compromís i Esquerra Unida– és “catalanista” o “independentista”, perquè valoren les intervencions dels portaveus parlamentaris a l'últim debat de política general i, fins i tot, per demanar-los quin partit està més preparat per a aconseguir una millora de l'economia. Malgrat l'interès que susciten entre la resta de partits, els resultats es conserven en secret. De moment.

Sí que ha eixit a la llum una fotocòpia de la nòmina d'Alberto Fabra, en què s'evidencia que tot aquest temps ha cobrat un plus de 788,85 euros mensuals per residir a València i no a sa casa de Castelló. En realitat, però, el seu domicili particular és a la capital de la Plana, però bé que algunes nits faça nit al cap i casal. Segons Presidència, això equilibra les despeses que li ocasiona, al president, haver de fer nit en hotels de València, quan les reunions s'allarguen en excés i ja no compensa retornar a la Plana.

De despeses oneroses publicades a la premsa també en pot donar fe la secretaria autonòmica de Presidència, Cristina

Macías, mà dreta del vice-president, José Ciscar. El setembre passat, l'Associació contra la Corrupció en la Comunitat Valenciana treia a la llum una factura seua de telefonia mòbil de 7.537,99 euros que la Generalitat va atribuir a una errada de la companyia i que, segons va dir, seria convenientment esmenada.

Desesperat per tanta filtració, aquella setmana Fabra va situar Rafael Sánchez Pellejero –una persona de la seua confiança, fins llavors director general d'Economia– a la sots-secretaria de Presidència, plaça que havia quedat vacant per la marxa de Jesús Marí al sector privat. La intromissió directa del president en la conselleria de Ciscar no li va resultar tan senzilla, però: abans d'accedir al nomenament de Sánchez Pellejero, el vice-president va vetar dues propostes més, elevades per Esther Pastor.

Això sí, amb aquesta imposició Fabra assenyalava Ciscar com un dels culpables principals del descontrol generalitzat. Evidenciava que ja no es refiava tant de l'omnipotent *número dos*, que res no tornaria a ser com abans, ni que el mantinga com a vice-president, portaveu i conseller d'Agricultura, Pesca, Alimen-

7 AI, LES FALLES
Fabra va anunciar el juliol del 2012 que a partir d'enguany les festes autonòmiques –el Nou d'Octubre i el 19 de març, especialment– se celebrarien sempre dimecres. La manca de diàleg sobre la qüestió va fer avortar la iniciativa.

8 'VALENCIANISTA'
Provant de fer com Camps i de distingir entre valencianistes autèntics i no, el cap del Consell ha avaluat

una embranzida anticatalanista que, en el seu cas, peca de sobreactuació.

9 ESTIRADA D'ORELLES ACADÈMICA
Els membres de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL), una institució de la Generalitat, han retret al PPCV alguns dels seus posicionaments sobre l'idioma.

tació i Aigua, a més de ser el màxim responsable de l'empresa pública Aerocas –que gestiona l'aeroport de Castelló– i la persona del Consell encarregada de donar la cara per l'aval de la Generalitat a la Fundació del València CF.

El desencís de Fabra amb José Ciscar no se circumscriu a les filtracions. Com a president del PP a la província d'Alacant que també és, no va aturar un intent de moció de censura dels populars oriolans, cosa que qüestionava, i de quina manera, la pretesa "línia roja" del president valencià contra la corrupció.

L'agost passat, la presidenta local dels populars, Pepa Ferrando, va provar d'emparar-se de la vara de comandament de bracet de dos trànsfuges i del seu propi grup, amb el 40% dels regidors imputats en el cas *Brugal*, entre els quals Mónica Lorente, portaveu i ex-primera edil.

Fabra va fer mans i mànigues perquè Lorente no optara a recuperar l'alcaldia, però això va ser el màxim que va poder aconseguir. El PP de la capital del Baix Segura va acabar presentant la moció amb Ferrando com a candidata, i si no va desbancar el govern que integren socialistes i verds, va ser per l'informe negatiu del secretari municipal, que considerava invàlides les signatures dels dos regidors no adscrits, antigament liberals. En tot cas, els populars oriolans avisen que aviat intentaràn de nou l'assalt a l'alcaldia.

La setmana passada, les males notícies relacionades amb el Baix Segura ferien Fabra novament. El diputat oriolà Andrés Ballester, molt pròxim a Camps –les dones van coincidir a la universitat, on estudiaven farmàcia– i sense cap esperança de repetir a les Corts a partir de la propera legislatura, va instigar una recollida de signatures per demanar a l'exe-

cutiu espanyol que indulte Pedro Àngel Hernández Mateo, alcalde de Torrevella entre els anys 1988 i 2011, condemnat a tres anys de presó per prevaricar i haver comès falsedat documental l'any 2004, en adjudicar-se la contracta de recollida del fem local, de 97,8 milions d'euros. La sentència, ratificada pel Tribunal Suprem, és la primera d'alguna més que li podria arribar a Hernández Mateo, que aconseguí l'alcaldia gràcies a una moció de censura i a qui també investiguen per la compravenda d'uns terrenys rústics a la veïna Almoradí: va adquirir-los per 180.000 euros i els va vendre al cap d'un any per 5,2 milions, després que l'alcalde popular de la població els requalificara. Malgrat tot, la petició d'indult l'han signada una quarantena de diputats dels 54 que integren el grup popular a les Corts.

"Quaranta i molts", es vantava Ballester dimarts passat, enorgullit de la seua acció. Als passadissos de les Corts, etzibava davant la premsa que "si a Fabra no li sembla bé l'indult, serà a ell; a quaranta i molts, sí que ens ho sembla". Una actitud provocadora que no ha trobat resposta presidencial.

O més ben dit, que n'ha trobat una de massa tèbia: "N'hi ha que no entenen que hem de ser absolutament exemplaritzants amb les nostres actuacions. No podem sol·licitar indults des del partit o des del grup, però a títol personal, ca-

dascú pot fer allò que li vinga de gust", afirmava l'endemà el cap del Consell, el qual, conscient de la seua feblesa, va descartar de sancionar algú. Mentrestant, l'alcalde de València, Rita Barberà, clamava per la "unitat" dins del partit.

Més patinades... No és la primera ocasió en què el discurs públic de Fabra col·lideix amb la tossudes dels fets. Va arribar a la presidència amb un tarannà auster, però ja acumula al seu voltant 16 assessors, tres conductors, dues secretàries i l'esmentat cuiner.

A més, per solidaritzar-se amb l'onada de retallades que va aprovar el 5 de gener del 2012, va garantir que el sou dels anys següents tant del seu executiu com dels secretaris autonòmics dependria del desviament de l'objectiu del dèficit, cosa que va reduir-los d'un 2,02% des del juliol passat, la diferència entre l'1,5% exigit pel Ministeri d'Hisenda i el 3,52% que va haver-hi finalment. Ara bé, els pressupostos de l'any 2014 retrotrauen els sous de tots ells a la xifra anterior. És a dir, que a partir del gener recuperaran el 2,02% perdut al juliol.

En arribar, Fabra va establir el seu com a salari sostre de l'administració. Cap funcionari no podia cobrar més de 67.615,92 euros anuals, una xifra de tall que alguns superaven de llarg. En especial Helga Schmidt, la intendent austríaca

del Palau de les Arts Reina Sofia, que va veure rebaixats els seus emoluments d'un 60%, i que passà dels 180.000 euros anuals als menys de 68.000 del president valencià. En realitat, però, cobra bastant més que ell, atès que rep 23.500 euros en concepte d'allotjament.

El Palau de les Arts, per cert, té oberta una acta d'infracció de la Inspecció Provincial d'Ocupació i Seguretat Social per no haver actuat davant el "tracte vexatori" que Schmidt va exhibir amb dues secretàries. Un ERO dissenyat per qui era gerent del recinte i que dijous passat va ser escollit pels diputats populars de les Corts nou director de RTVV, Ernesto Moreno. 40 treballadors van quedar-se al carrer i els dos centenars que no ho han fet han vist reduïda la seua jornada laboral, fins al punt que el Palau de les Arts ara resta tancat quatre mesos l'any.

Precisament el director d'orquestra del Palau de les Arts, Zubin Mehta, ha expressat amb nitidesa la conjuntura tan adversa que travessa Fabra: "Al juny va prometre'm que no hi hauria més retallades, però n'han fet de noves. No és que haja incomplert la seua paraula, és que la situació és tan dolenta... Vaig parlar amb ell i vam plorar plegats, són ordres que arriben del ministre d'Hisenda".

El reputadíssim compositor indi, contractat per Camps com a reclam del nou Palau i que ara ha perdut el 20% del seu salari, ha criticat també el menysteniment al País Valencià de part del govern estatal, en comparació de les subvencions al Teatro Real de Madrid, el Liceu de Barcelona i l'òpera de Sevilla. "Li demanaria al ministre [d'Educació, Cultura i Esport, José Ignacio] Wert per què ens tracta tant per sota, si la nostra feina és de talla internacional", s'ha lamentat.

De talla internacional, i a més valenciana, era l'escultor Andreu Alfaro, que va morir el 13 de desembre del 2012 i fou acomiadat al seu taller amb un homenatge ben emotiu que va reunir centenars de persones. En canvi, la màxima representació institucional de la Generalitat Valenciana va ser la consellera del ram, María José Català.

Set mesos més tard, Alberto Fabra sí que va assistir –amb Rita Barberà, absent com ell a l'adéu d'Alfaro– al lliurament de la medalla d'or del Consell Valencià de Cultura a l'empresària Alicia Koplowitz, guardonada per la fundació que porta el seu nom i que acull xiquets i joves de famílies desestructurades.

De fet, l'agenda és un dels grans hàndicaps del president valencià. Sense gaires

inauguracions públiques per celebrar, el seu equip li programa tot d'actes lúdics i d'aniversaris d'empreses privades. Així, s'ha fet un fart d'estampar la seua signatura dedicada, especialment en barriques de vi de cellers tradicionals.

En qualsevol cas, la inauguració més cridanera que ha protagonitzat potser és la de la botiga esportiva Decathlon, ubicada al barri de Campanar de València. Acompanyat de Barberà, tots dos van disputar una partida de ping-pong davant els flaixos dels fotògrafs. "Ens comprem un xandall?", li va preguntar el cap del Consell davant de tots ells.

Si l'agenda li genera maldecaps, la seua proposta sobre el calendari festiu valencià va demostrar la improvisació amb què tot sovint actua. El juliol del 2012 va afirmar que dies tan assenyalats com el Nou d'Octubre o el 19 de març, el de la crema de les falles, passarien a dilluns a fi de generar un impacte econòmic –segons va dir– de 786 milions d'euros. Els desitjos no sols no s'han fet realitat, sinó que va trobar l'oposició furibunda del món faller i de Rita Barberà, qui va recordar que Mariano Rajoy va plantejar una mesura com aquesta, "tret de les celebracions amb més arrelament social". Com ara les falles.

10 HELGA SCHMIDT, SOU ESTRELLA DE LA GENERALITAT VALENCIANA

La intendent del Palau de les Arts, Helga Schmidt, va rebaixar-se el sou d'un 60% perquè a la Generalitat ningú no podia cobrar més que el president. Ara té el mateix sou que Fabra, però amb les dietes d'allotjament ingressa més de 20.000 euros extres cada any.

11 UNA MOCIÓ DE CENSURA QUE ULTRAPASSA LA LÍNIA ROJA

El PP oriolà –a la imatge, la portaveu local i ex-alcalde, Mónica Lorente, amb Fabra– ha intentat recuperar el poder amb una moció signada per quatre imputats i dos trànsfuges.

12 CONDEMNAT A TRES ANYS DE PRESÓ, DEFENSAT PELS COMPANYS DE GRUP

L'ex-alcalde de Torrevella, Pedro Ángel Hernández Mateo –a l'extrem esquerre de la foto–, ha vist com més de 40 diputats de les Corts signen un paper en què en demanen l'indult.

Procedent de Castelló de la Plana, on el debat identitari sempre fou marginal, Fabra hi ha pres part amb sobreactuació. En veure les enquestes en contra –fins i tot la del diari *La Razón*, publicada la setmana passada, el deixa lluny de la majoria absoluta, que ni tan sols obtindria amb el suport d'UPyD–, ha avalat l'estratègia del grup parlamentari que presideix de desviar l'atenció cap a qüestions com ara la denominació del país.

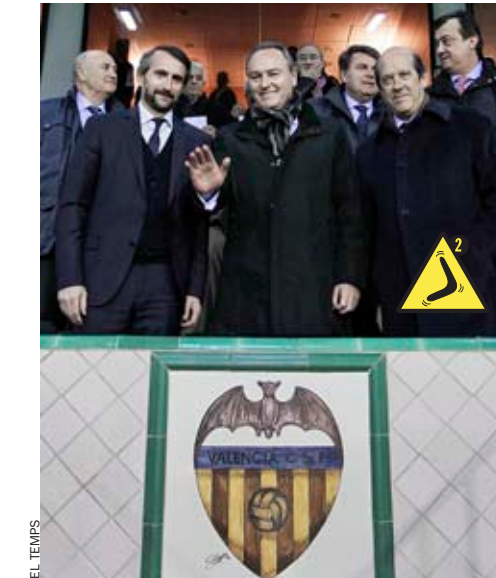
El PPCV va aprovar en solitari el 15 de maig una proposició no de llei en què vejava l'expressió *País Valencià* als escrits oficials de la Cambra i que no va ser sinó l'avantsala del que vindria més tard.

Coincidint amb el conveni de reciprocitat –nonat– entre les televisions públiques catalana i valenciana, acordat al juny, el Consell ha exigint “respecte” a les senyes d'identitat recollides a l'Estatut, i encara que al preàmbul figura la fórmula País Valencià, el conseller català de Presidència, Francesc Homs, ha passat a dir-ne Comunitat Valenciana.

El juny, el síndic del grup popular, Jorge Bellver, registrava una altra proposició de llei en què afirmava que “la parla dels valencians, que es remunta a la prehistòria més profunda, s'escriu des del segle VI abans de Crist amb el llenguatge iber, i després de les successives aportacions fenícies, gregues i llatines, ha arribat fins als nostres dies com el coneixem”. El síndic adjunt, Rafael Maluenda, defensor que el rei Jaume I parlava “baix llatí”, va ser l'encarregat de defensar-la davant el plenari, i un altre diputat secessionista il·lustre, l'ex-president de la Diputació de València Fernando Giner, ha considerat la filologia una “pseudociència”.

L'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL), institució de la Generalitat que va rebre amb alleujament l'eixida de Camps i l'arribada de Fabra, ha estat crítica amb els postulats acientífics del PPCV, fins al punt d'emetre un comunicat en què ha assegurat que “el valencià, pròpiament dit, es va conformar a partir del segle XIII, en què fou dut ací pels repobladors catalans i aragonesos vinguts amb Jaume I” i que, per aquest motiu, “valencians, catalans, balears, i els habitants d'altres territoris de l'antiga Corona d'Aragó, compartim una mateixa llengua”.

Això sí, l'AVL s'ha mostrat oberta a proposar alternatives a la definició de “valenciano” que inclou el diccionari de

la Reial Acadèmia Espanyola (RAE): els populars abominen l'actual “variedad del catalán”, però no serà tan senzill que la RAE accepte ingerències sobre això.

La Generalitat subvenciona alhora la secessionista Reial Acadèmia de Cultura Valenciana (RACV), que assessora el conseller de Governació i Justícia i secretari general del PPCV, Serafín Castellano, qui ha convertit ex-dirigents de la moribunda Unió Valenciana en càrrecs a l'administració, com a contraprestació per la no compareixença de la formació als darrers processos electorals.

Amb motiu del darrer Nou d'Octubre, Alberto Fabra va emplaçar els valencians

a envair els carrers “embolcallats amb la nostra senyera”, un exercici de lideratge postís si es comparava amb el seu pas per l'alcaldia de Castelló, on la diada dels valencians va passar desapercibuda fins que el portaveu local de Compromís, Enric Nomdedéu, no va proposar-ne una celebració institucional.

El desig del PPCV d'aparèixer com els més valencianistes va dur el partit de Fabra a confeccionar a corre-cuita un vídeo commemoratiu del Nou d'Octubre en què apareixien manifestacions de formacions d'extrema dreta com España 2000 o directament parafeixistes, com el Grup d'Acció Valencianista (GAV).

Plovia sobre mullat, perquè l'estiu passat van circular instantànies de militants de Noves Generacions amb ensenyes preconstitucionals i perquè el PP va convocar, conjuntament amb España 2000 i el GAV, una concentració de repulsa contra l'alcalde de Burjassot, Jordi Sebastià, de Compromís, acusat de “catalanista” i imputat per haver impedit la celebració d'un acte d'Espanya 2000 al municipi.

Insta tothom a fer onejar la senyera, però a Castelló no celebrava el Nou d'Octubre

JOSEBA TARRERA

1. SENSE CAIXES, SENSE PODER FINANCER
Bancaixa és Bankia –a la foto, Fabra amb el seu president, José I. Goirigolzarri–, la CAM del Sabadell, i el Banc de València, de la Caixa.

2. LA GENERALITAT, AVALISTA DEL VALÈNCIA
El Consell, com a avalista del València CF, n'és corresponsable de l'elevadíssim deute.

3 'COMPRA' DEL DEUTE DE VALMOR SPORTS
La Generalitat, amb Fabra, ha adquirit per un euro l'empresa que organitzava la Fórmula 1, que arrossegava 30 milions de deute.

4. L'ERO ANUL·LAT, I RTVV, GAIREBÉ TANCADA
L'ERO que Fabra va haver de fer a la televisió i ràdio públiques ha estat declarat nul.

5. LA IGNOMÍNIA DE L'ACCIDENT DE METRO
Fabra va rebre les víctimes, però el programa 'Salvados' ha despertat consciències.

6. LA CIUTAT DE LA LLUM, A FOSQUES
La Unió Europea ha sancionat la Generalitat amb 265 milions per competència deslleial.

EL TEMPS

Les relliscades de Fabra han anat més enllà de l'àmbit valencià, però. En conèixer els Pressupostos de l'Estat d'enguany, en què la inversió disminuïa d'un 35,12%, el president va confessar que se sentia "agreuat" i va esbombar que els diputats populars valencians presentarien diverses esmenes al Congrés a fi d'aconseguir 144 milions d'euros més. D'esmenes, no n'hi va haver cap, i d'ingressos addicionals, poc més de 100.000 euros.

El cap del Consell també ha esvarat en el camp del finançament. Ha convocat un grup d'experts paral·lel al de les Corts –integrat per economistes valencians i aprovat amb el consens de tots els grups– per tal que elaboraren un altre informe que motivara la necessitat imperiosa d'un nou sistema de finançament.

Ha assegut a taula Jaime Lamo de Espinosa, Ramón Tamames, Pedro Schwartz, Juan Velarde i José Barea, amb dues coincidències: tots són premis Jaume I –que cada any atorga la Generalitat i que ja han rebut desenes de premis Nobel– i tots ells s'ubiquen, ideològicament, del

costat conservador. No sols això, sinó que no amaguen el seu esperit recentralitzador, com s'ha pogut comprovar en fer-se públic l'informe en qüestió, que aposta pel copagament dels serveis públics, l'eliminació de les televisions autònòmiques, la reducció o extinció dels subsidis a sindicats, patronal i ONG, i la fi de les duplicitats. Però sobretot, és clar, deixen clar que el País Valencià té dret a cobrar el deute històric –uns 12.000 milions, del 2001 fins ara– i a gaudir d'un sistema de finançament més just. Si no, han conclòs, convindria retornar algunes competències a l'estat.

Però la cirereta de les patinades va ser el pompós acte de la societat civil valenciana en defensa del país. L'anomenat Acord de la Societat Civil per la Comunitat Valenciana, celebrat al suntuós edifici Veles e Vents la nit del 17 d'octubre i retransmès en directe a través de Nou. S'hi van adherir milers de persones, la identitat de les quals encara roman en secret perquè, segons la Generalitat, cal protegir-ne les dades.

L'acte, presentat per Núria Roca, comptava cinc representants *estrella* de la societat civil valenciana, una de les quals Cristina Tàrrega, ex-locutora radiofònica i presentadora de programes de televisió. La seua elecció va aixecar una polseguera important, fins al punt que va desvirtuar l'acte en si. Més endavant s'ha sabut que la seua elecció va ser obra d'Esther Pastor, que comparteix perruquer amb Tàrrega.

La idea d'aixoplugar la societat civil valenciana va ser d'ella, però el resultat final va ser tan pueril com les polseretes de tela blava –amb la inscripció en blanc "x CV"– que un grup de joves lligaven als canells dels assistents en accedir al recinte. No a tots, perquè al president, tot cofoi ell, li la va enganxar Esther Pastor, tota embadalida ella.

El president de la patronal valenciana, José Vicente González, present en l'acte, hi posaria el corol·lari en asseverar, uns dies més tard, que "de societat civil, en som tots, ningú no té el dret de reparar-ne carnets".

...bumerangs de tornada. Si les relliscades han ferit Alberto Fabra, encara pitjors han estat els cops patits per l'efecte bumerang de les decisions de volada que va prendre Francisco Camps durant els seus vuit anys i un mes de mandat.

L'ERO i el recent anunci de tancament de Ràdio Televisió Valenciana (RTVV) és un dels exemples més significatius. Els socialistes, el 1995, van llegar 32 milions d'euros de deute, una xifra que, en només set anys, Eduardo Zaplana va multiplicar per més de deu, fins als 400 milions, i que Camps va ridiculitzar: segons la Sindicatura de Comptes, el 2011, quan va ser rellevat per Fabra, el deute de RTVV superava els 1.300 milions. Ara que l'actual president ha escomès la feina tirànica de redimensionar l'ens, el *modus operandi* ha estat desastrós.

No ha sigut el primer ERO d'una empresa pública que tomba el Tribunal Superior de Justícia valencià (TSJCV), però per la seua magnitud i els costos que podia comportar l'allargament del procés, en tenir notificació de la demolidora sentència, el 5 de novembre, Fabra i Ciscar van optar per no recórrer davant el Tribunal Suprem i liquidar RTVV.

Rosa Vidal, la directora de RTVV escollida per Fabra, va denunciar “ingerències”

En aquest sentit, l'elecció de l'advocada de l'estat en excedència Rosa Vidal com a directora general de Ràdio Televisió Valenciana (RTVV, SAU) va significar l'inici del divorci entre Fabra i Ciscar. Era el setembre del 2012, per bé que ella no s'estrenaria fins el març del 2013, després que es presentara l'expedient de regulació d'ocupació (ERO), que afectava gairebé 1.200 persones –dos de cada tres treballadors– i va precedir la dissolució de l'anterior societat, RTVV, SA. La Generalitat va absorbir-ne el deute, superior als 1.200 milions.

Castellonense com Fabra i provinent del prestigiós bufet Broseta, que té el Consell com a client estrella, el president va escollir-la unilateralment. Vidal no tenia relació amb el sector, tot i que la nova llei –impulsada per Ciscar– ho requeria. No obstant això, considerava que era la persona idònia per a capitanejar la nova etapa de l'ens, més independent.

La Ciutat de la Llum, l'aeroport de Castelló i el València CF li treuen la son a Fabra

I en part sí que ho va ser: en abandonar la direcció general per la decisió del Consell de tancar la ràdio i televisió públiques, Vidal ha reconegut que des del primer dia va patir “intents d'ingerència” de part “d'algunes persones”.

Ingerències en la línia informativa dels noticiaris –tímidament oberturista, però directament rupturista si es compara amb les etapes anteriors– i, sobretot, en la gestió del dia a dia. La més destacada, les pressions per evitar la desafectació de 186 treballadors de l'ERO decretada per Vidal l'estiu passat a fi de garantir les emissions de Nou, com es va rebatejar Canal 9. Una decisió que mai no va compartir Ciscar, conscient de les conseqüències que podia tenir i que, de fet, ha tingut: l'anul·lació del procés per part del Tribunal Superior de Justícia.

Entre els motius d'anul·lació de l'ERO, se'n destaquen els avantatges dels treballadors que havien d'abandonar l'ens a l'agost i no ho van fer per la mesura de

gràcia decretada per Vidal, en contraposició amb tots aquells que, esglaonadament, havien anat abandonant RTVV des de les acaballes del 2012, quan va iniciar-se el reguitzell de comiats.

José Ciscar va fer-se un fart d'amenaçar l'oposició que una sentència adversa comprometria el futur de l'empresa, reiterant que el tancament era plausible. En efecte, l'envit no era en fals, i el 5 de novembre, en conèixer la sentència demolidora del TSJCV contra la Generalitat, Fabra i ell van consensuar-ne la mort.

Els arguments: la manca de voluntat negociadora dels grups de l'oposició i dels sindicats, però també, la prioritització d'uns altres serveis considerats més bàsics, en especial la sanitat i l'educació. En resposta al socialista Ximo Puig, el ministre d'Hisenda va afirmar dimecres passat al Congrés que l'únic responsable del tancament de la ràdio i televisió públiques era la Generalitat: “Respectem

l'àmbit d'acció i de decisió de tothom”, va reblar Cristóbal Montoro.

El 31 d'octubre Rosa Vidal va admetre a les Corts, a preguntes de l'oposició, que RTVV no disposava d'un registre centralitzat de contractes. A més, va detallar algunes de les irregularitats detectades. En set mesos, Vidal va estalviar diners respecte a allò pressupostat, uns diners que pensava destinar al foment de la producció i la llengua pròpies. Després d'haver dimitit el càrrec per la decisió del Consell de tancar l'ens, els advocats de la Generalitat no descarten d'emprendre mesures en contra seua, per la desafectació de treballadors dins l'ERO.

No és el primer ERO públic que reprova el TSJCV, però. A l'abril ja va declarar nul el de Vaersa (Valenciana d'Aprofitament Energètic de Residus), que va acomiadar 278 treballadors, els quals no han estat readmesos encara per la decisió del Consell de recórrer al Suprem.

Mentre l'alt tribunal espanyol resol

la nul·litat o no de l'ERO, Vaersa n'ha presentat un altre, que en aquest cas afecta 198 persones. Pel que respecta al de RTVV, els socialistes han presentat un recurs al Tribunal Constitucional que serà admès a tràmit o no la propera setmana, quan la televisió i ràdio públiques podrien deixar d'emetre. Aquest dimecres, 27 de novembre, els diputats del PPCV en decretaran la mort, i a partir de dijous, en publicar-se la llei al *Diari Oficial de la Comunitat Valenciana*, la desconnexió ja serà possible. La conseqüència directa seria un ERO d'extinció que deixaria sense feina més de 1.600 persones.

Amb tot, dijous passat va tenir lloc –a la Conselleria de Presidència– una reunió entre José Ciscar i el comitè d'empresa. Una cimera *in extremis* en què els representants dels treballadors van mostrar-se disposats a negociar “un marc d'estabilitat pressupostària” que salve l'empresa i que se cenyesca al contracte-programa previst per llei. El vice-president va prendre'n nota, els va demanar quin nombre de treballadors considerarien el mínim acceptable i va comprometre's a contestar-los ben aviat; els membres del comitè, per si de cas, van pregar-li d'ajornar la votació de la llei d'extinció, prevista per al 27 de novembre, i en cas que s'aprove, que això no implique el cessament de les emissions.

No és el primer revés judicial audiovisual que Ciscar està obligat a gestionar. El juliol del 2012, el Tribunal Suprem ja havia anul·lat el procés de concessió de 42 llicències comarcals de televisió digital terrestre (TDT) culminat la vespra de cap d'any del 2005, quan Esteban González Pons, conseller valencià de Relacions Institucionals i Comunicació amb Camps, va comunicar el nom de les empreses guanyadores, la majoria de les quals molt pròximes al PP.

Intereconomia, Libertad Digital, Unidad Editorial –propietària d'*El Mundo*–, Vocento –de *Las Provincias* i *Abc*– i Mediamed van resultar ser les grans afavorides. Sobretot aquesta última, de l'empresari lleonès de la construcció José Luis Ulibarri, que se'n va quedar 13 i temps a venir seria imputat pel *cas Gürtel*.

El Suprem, com a resposta a un recurs presentat per Tele Elx –que es va quedar sense, tot i la seua llarga trajectòria–, va decretar l'incompliment “flagrant” de la valoració equànime de les ofertes, i

EFE

EL TEMPS

EFE

1 SUPORT A 'DON CARLOS'

Pocs dies abans que el jutjaren, Carlos Fabra va rebre el suport d'Alberto Fabra, que es va voler fotografiar amb ell.

2 EL NO ADSCRIT BLASCO, UN PERILL

L'ex-conseller i ex-sindic popular, ara diputat no adscrit, un risc per a Fabra.

3 TSUNAMI DE JUDICIS I IMPUTATS

Milagrosa Martínez, Vicente Rambla, Manuel Cervera... Fabra està envoltat.

EFE

EFE

4 SONIA CASTEDO, IMPERTÈRRITA

L'alcaldesa d'Alacant, imputada en el cas Brugal, es nega a dimitir i planta cara.

5 FRANCISCO CAMPS, UN CADÀVER AL SALÓ

Camps continua com a diputat i s'ha negat a rebre l'Alta Distínció de la Generalitat.

6 FABRA I CISCAR: CONVIURE DIRVOCIATS

La confiança de Fabra en Ciscar s'ha erosionat molt. El manté pluriocupat per necessitat.

EFE

va criticar la manca d'“objectivitat” i d'“imparcialitat” que hi va haver. La Generalitat està condemnada a repetir el procés adjudicador des del moment en què totes les ofertes eren damunt la taula.

Més i més bumerangs... De bombes de rellotgeria com les de RTVV i la TDT, que han esclatat ara però provenen d'abans, Fabra en té una col·lecció. I exposades arreu del país, com si foren petits museus de la catàstrofe.

A Alacant, la Ciutat de la Llum, paradigma de la política megalòmana dels populars, projectada en temps d'Eduardo Zaplana però inaugurada amb Camps. Fa més d'un any i mig que no s'hi ha efectuat cap rodatge i el Consell manté obert un seriós conflicte legal amb l'empresa Aguamarga, a què va externalitzar la gestió i li la va retirar el 2010 per l'escassa activitat, però sense èxit: els ocupants no marxaran fins que se celebre el judici. Pitjor encara, la Unió Europea reclama a la Generalitat Valenciana 265 milions d'euros com a sanció exemplaritzant: segons el comitè de la Competència comunitari, un govern públic no hauria d'haver esmerçat diners en una iniciativa que s'adiu a l'empresa privada i que, de fet, va ser criticada pels grans estudis cinematogràfics del continent. El govern valencià estudia de traspasar les instal·lacions i de vendre els terrenys adjacents per tal de pagar la multa.

A Castelló l'aeroport sense avions és un pou sense fons. Inaugurat el març del 2011, no sols preocupa al Consell la seua manca d'utilitat, els costos de manteniment –uns 3,6 milions anuals– o no trobar operadors, sinó que també té un conflicte judicial obert amb els constructors, que havien de ser-ne els gestors i es consideren afectats per l'ajornament *sine die* de la posada en funcionament.

La Generalitat va esgarrar el contracte que els unia i ara ells reclamen els diners que van posar-hi: 128 milions d'euros, una quantitat que, segons l'administració, els inversors recuperarien al llarg de 47 anys. Ara fa dues setmanes, Aerocas –l'empresa pública que gestiona l'aeroport i que té Ciscar com a president, després que Carlos Fabra haguera de seure al banc dels acusats– va treure la licitació de la gestió del recinte per 25 milions d'euros i un període de 20 anys.

EFE

EFE

EFE

7 CASTELLANO, ASSETJAT

Fabra va fer-lo secretari general del PPCV, però properament podria ser imputat i apartat dels seus càrrecs: es tracta de Serafin Castellano, el conseller de Governació i Justícia.

8 UN DIMONIET A VALÈNCIA

Alfonso Rus, president del PP provincial i de la Diputació de València, a més d'alcalde de Xàtiva, és el contrapoder més fort que pateix Fabra: controla moltes agrupacions importants.

9 BARBERÀ, DESENCISADA

Enamorada com estava de Camps, l'accés de Fabra a la presidència l'ha desencisada. L'alcalde de València li retreu manca de pes a Madrid.

A València, la Fórmula 1 tampoc no ha eixit tan barata com Camps va assegurar. Alberto Fabra, incapaç de pagar el cànon anual de 21 milions d'euros i després de no haver arribat a un acord d'alternança amb la Generalitat de Catalunya, ha rescindit el contracte amb Formula One Management. La penalització corresponent ascendia a 54 milions, però el magnat britànic Bernie Ecclestone els ha *perdonats* a canvi de les tanques i les rodes del circuit urbà, ara inservible.

L'autèntic drama, però, és que la Generalitat de Fabra va adquirir Valmor Sports per un euro, assumint-ne el deute, de 30 milions. Valmor era l'empresa privada –participada per l'ex-pilot de motociclisme Jorge Martínez Aspar, l'empresari i president del Vila-real CF, Fernando Roig, i Bankia– que el Consell va instigar per fer veure que el circ de les quatre rodes no costava diners als ciutadans. El ruïnós negoci que era ha fet que el Consell acudira al seu rescat.

També s'ha conegut que RTVV va adquirir els drets de retransmissió dels

partits del València, el Vila-real, el Llevant i l'Hèrcules per un preu molt superior –460 milions d'euros– al que els va revendre més tard –224,7 milions–, una manera subliminar de subvencionar-los.

De qualsevol manera, el veritable problema futbolístic, Fabra l'ha heretat amb el València. En el procés d'ampliació de capital de l'entitat de Mestalla, Camps va convertir la Generalitat en avalista de la fundació del club, que va passar a ser la principal accionista. Amb l'aigua al coll, sense poder respondre al pagament de les multimilionàries lletres pendents amb Bankia –Bancaixa, antigament–, la fundació ha recorregut al salvavides de la Generalitat. Al febrer, l'administració va abonar 4,8 milions en concepte d'interessos, i encara que els tribunals van decidir en primera instància que l'aval no era vàlid, el 15 de novembre van confirmar que sí. Fabra i Ciscar, delerosos de desempallegar-se'n, no se'n saben avenir.

Tot plegat perquè, de sistema financer propi, ja no n'hi ha. Bancaixa va fusionar-se amb Cajamadrid i cinc caixes

més per conformar Bankia, amb seu a Madrid; la CAM, encara més arruïnada, va ser adquirida pel Banc Sabadell per un euro, i el Banc de València, emblema de la burgesia local que tenia Bancaixa com a màxim accionista, va quedar-se'l CaixaBank. L'empresariat valencià, alineat les darreres dècades del costat dels populars, s'hi ha mostrat molt crític.

L'últim bumerang que ha impactat sobre Fabra és el de l'accident de metro ocorregut a València el 3 de juliol del 2006, que va causar 43 morts i 47 ferits però no va tenir responsables polítics.

Un reportatge del programa *Salvados*, de La Sexta, va remoure consciències i va fer veure a molts valencians la manera barroera com el PPCV va esquivar la tragèdia. D'aleshores ençà, les concentracions de cada dia 3 a la plaça de la Mare de Déu de València han sigut multitudinàries, però Fabra, que va reunir-se amb l'associació de víctimes en accedir a la presidència per tal de marcar distàncies amb Camps, es nega igualment a reobrir la comissió d'investigació a les Corts.

10 SENSE RAJOY

El president espanyol és del seu partit, però la influència del PPCV ha decaigut tant que tan sols ha fet tres visites –i fugaces– al País Valencià.

11 MA DURA

El 4 de novembre Fabra va dir que es presentarà a les eleccions del 2015, però la número 2 del PP, Dolores de Cospedal, no l'ha volgut confirmar.

EL TEMPS

12 L'ÚNIC MINISTRE 'VALENCIA', ENFADAT

José María García-Margallo, titular d'Afers Estrangers, s'ha sentit bandejat per Fabra.

...i flamarades de foc amic. Alberto Fabra va comprometre's a mostrar la seua declaració de la renda i així ho va fer, però els companys de grup no l'han secundat. Són els únics de les Corts que s'han negat a practicar el nudisme fiscal. Segons l'oposició, per l'existència de sobresous –tan legals com impúdics– al marge del seu salari com a diputats.

Certament, Fabra s'ha desfet de Rafael Blasco, l'ex-conseller i ex-síndic imputat en el cas *Cooperació*, però manté al grup vuit diputats amb causes obertes a la justícia. Ricardo Costa, Vicente Rambla, David Serra, Yolanda García, Angélica Such i Milagrosa Martínez per diverses branques del cas *Gürtel*, i en el cas de Such i Martínez, ex-conselleres de Turisme, amb un judici previst per a la primavera vinent. A més, l'alcaldesa d'Alacant i l'anterior alcalde, Sonia Castedo i Luis Díaz Alperi, estan imputats en el cas *Brugal*, però tampoc no estan disposats a renunciar al càrrec. Ella, de fet, va suportar el menysteniment de totes les autoritats presents a la inauguració de la

línia d'alta velocitat que uneix Alacant amb Madrid, i ara que es troba en excessiva per un embaràs de risc i Fabra ha suggerit que seria un bon moment per a renunciar a l'acta de diputada, ella li ha contestat que “fins on jo sé, un embaràs no és una malaltia contagiosa”.

Rafael Blasco, que va dimitir abans no l'expulsaren i ara és diputat no adscrit, va encendre la flama en una entrevista a la cadena estatal 13TV, on va acusar de “melindrosos” els membres de la direcció del PPCV, Fabra inclòs. Del president, va dir que va estar imputat quan era regidor d'Urbanisme a Castelló i que, malgrat això, no va abandonar el càrrec.

Diverses veus insinuen que Blasco és al darrere de la nova i misteriosa Associació contra la Corrupció en la Comunitat Valenciana, que s'ha querellat contra Alberto Fabra –per haver fet servir dos assessors de l'Ajuntament com a treballadors del partit, quan era alcalde– i contra la persona que va situar a la secretaria general del PPCV, Serafín Castellano, acusat de beneficiar Construcciones Tarrocher, propietat d'un amic seu. Ambdues querelles han estat arxivades, però en el cas de Castellano, la relació amb els contractistes pot dur-lo a la imputació: *Levante* ha publicat fotos en què se'l veu de cacera amb alguns d'ells.

Molt més cordial que no amb Blasco s'ha mostrat el cap del Consell amb Carlos Fabra, ex-president de la Diputació de Castelló, del PP provincial i padrí polític seu. Pocs dies abans que el jutjaren a Nules (Plana Baixa), va fotografiar-se al costat seu. L'acusat ja espera la sentència, que pot dur-lo a la presó.

Ex-consellers com Manuel Cervera o Alicia de Miguel, imputats més recentment, han preferit tocar el dos i no malmetre la imatge del partit i del president en concret. Una altra diputada, María José Masip, doctora en medicina i ex-presentadora de *Cuida't* a Canal 9, va prendre el mateix camí dues setmanes enrere, molesta pel tancament de RTVV.

Quan observa al voltant seu, al PPCV, Fabra no hi troba aliats. El president de les Corts, Juan Cotino, és a un pas d'acomodar-se de la primera línia, però mentrestant burxa tant com pot. De braç del ministre d'Afers Estrangers, José María García-Margallo, no s'està de qüestionar la tasca de Fabra i de proposar-hi la consellera María José Català com a alterna-

tiva: és jove, desperta i propera al nucli democristià del partit. El ministre, molest perquè Fabra s'ha oblidat de convidar-lo a algun acte del PPCV, tot i ser un valencià d'adopció, tampoc no rebutjaria de liderar el cartell al 2015.

A València, la pinça que integren Rita Barberà i el president de la Diputació i del PP provincial, Alfonso Rus, s'ha erigit en el contrapoder més dur a Fabra, sobretot aquest últim, la veu més crítica amb el menysteniment de Fabra i del PPCV a Madrid. Al PP provincial d'Alacant, Ciscar ha apaivagat la guerra entre zaplanistes i campistes i es postula com a pròxim president de la Diputació.

Mentrestant, Camps, afeblit i desprestigiat, busca una eixida ni que siga a Europa, perquè no vol deixar la política: de fet, el Nou d'Octubre passat es va negar a rebre l'Alta Distinció de la Generalitat, per considerar-lo un guardó *pòstum*.

I és que, de negatives, Fabra en sap prou. La relació amb la direcció del PP i el govern de Rajoy és un seguit de recels mutus. La submissió als postulats del ministre d'Hisenda, Cristóbal Montoro, és absoluta, fins al punt que fou ell qui va suggerir-li Juan Carlos Moragues, qui era director de l'Agència Tributària de Castelló, com a nou conseller d'Hisenda. Això i el distanciament calculat del president espanyol, que ha fet tres úniques visites –i molt fugaces– al País Valencià des que ocupa el càrrec, explica amb nitidesa que la desconfiança és recíproca.

Sobre el finançament, Fabra ha afirmat que “només em falta gitar-me amb Montoro, i si cal, així ho faré”, però el ministre s'ha negat a prometre-li res, ni tan sols que el 2015, quan entre en vigor, ho faça amb efecte retroactiu. I el cap del Consell, aplicat com és, no li ha posat pals a les rodes i ha retirat tres vegades la reforma de l'Estatut valencià pactada a les Corts que busca blindar les inversions de l'estat però que la majoria absoluta del PP al Congrés es nega a aprovar.

De promeses, a Fabra no li'n fan cap. El 4 de novembre va autoproclamar-se candidat a la Generalitat pels comicis del 2015, i una setmana després, la secretaria general del PP, María Dolores de Cospedal, va dir que “no és el moment” de parlar-ne”. A continuació va anunciar la seua “voluntat” de “ser la candidata” a Castella - la Manxa. Més que un entrenador, a Fabra potser li cal un psicòleg.